

Blížila se půl devátá - nejvyšší čas vyrazit. Jídelna zavírá ve 21.⁰⁰. Rudy si oblékl černou bundu, černou kšiltovku a do kapsy opatrně uložil injekci.

Se svým černým Land Roverem s tmavými skly zajel na parkoviště naproti jídelně U Elvise. Vždycky jsou tady nějaká auta až do rána, takže nebude nápadný. Zaparkoval v první řadě vedle Subaru Impreza. O tři parkovací místa dál stála dodávka, vedle ní další dvě osobní auta a dole úplně v rohu nějaký světlý osobák, další dodávka a kombík. Nezdržoval se jejich prohlížením a zkoumáním, co je to za značky.

Měl odsud dobrý výhled. Přes výkladní skřín viděl, jak Tatiana obsluhuje pár zbývajících hostů a začíná poklízet. Něco málo po deváté se hosté zvedli a Tatiana za nimi zamkla dveře. Naskládala židle na stolky, umývala podlahu a ve 21.¹⁵ vypustila kuchaře. Pak se přesunula někam dozadu, kam na ni neviděl, ale pravděpodobně se převlékala a chystala se k odchodu. Sáh do palubní přihrádky a vytáhl odsud černé kožené rukavice. Ještě dřív, než si je nasadil, se přesvědčil, že je injekční stříkačka na svém místě.

Začal pociťovat to pravé vzrušení. Adrenalin mu rozproudil krev a v rozkroku mu to nabíralo na objemu.

Vystoupil z vozu, přeběhl silnici a přitiskl se ke zdi vedle vchodu. Z kapsy vytáhl injekci a z jehly sundal kryt.

Tatiana byla připravená k odchodu, když jí začal vyzvánět mobil. Vytáhla ho z kabelky, kterou si pověsila na levé předloktí a mobil přiložila k uchu. Druhou rukou pozhasínala světla v celé provozovně. Nechala svítit pouze bezpečnostní osvětlení nad pokladnou, odemkla si, vyšla ven a chystala se zabouchnout dveře, když vedle sebe zaznamenala nějaký pohyb. Vyjekla a bleskově se k němu otočila tváří.

„Hej, Rudy, ty zvíře, co blbneš? Takhle děsit lidi.“

Zaváhal. Poznala ho a nahlas vyslovila jeho jméno.

Pořád držela mobil na uchu a někdo se jí asi zeptal co se děje. Odpověděla: „To nic, těším se a pospěš si.“

Viděl jí na očích, že má z toho setkání obavy a čekala co bude.

Měl si vzít chloroform - jeho účinek nastupuje rychleji než u Rohypnolu, ale zase účinkuje kratší dobu. Udělal chybu. Teď z toho bude muset nějak šikovně vybruslit a zahrát jí menší divadýlko, kterým by jí zabrnkal na city.

„Promiň, nechtěl jsem tě polekat, ale měl jsem cestu kolem, tak jsem si řekl, že se stavím a pozvu tě na rande.“

„To je od tebe moc milé, Rudy, ale na někoho čekám.“

„Kdyby ten někdo za něco stál, tak už by tady dávno byl, a čekal by on na tebe, nemyslíš?“ nenápadně sondoval.

„Říkal, že už je tady za rohem. Ty máš něco s rukou?“ všimla si, že jí drží pořád tak nějak sevřenou nebo zkroucenou.

„Ale né,“ zasmál se. Znělo to však nuceně - možná to poznala, protože se na něho jaksi divně podívala.

„Žehlil jsem si košili a zrovna mi do toho zazvonil mobil. Ohnal jsem se po něm, a jak jsem měl tu žehličku postavenou, tak jsem o ni zavadil a spálil se, a teď mě to otravuje.“

Stále držel v dlani injekci a nemohl se rozhodnout. Nevěděl, jestli je ten dotyčný opravdu už za „blízkým rohem“, anebo mu lhala. Když to do ní píchne, bude mu chvíli trvat než ji zpacifikuje a než se zklidní, protože se bude bránit, a další chvíli mu to zabere než ji odtáhne na parkoviště. Auto má stát v první řadě, což je teď momentálně nevýhoda, protože by ho ten někdo mohl snadno spatřit jak ji nakládá. A kromě toho vyslovila přece jeho jméno - to je ze všeho nejhorší. Ne, to nejde. Do takové pofiderní akce se raději nebude pouštět. Stačilo by se v jídelně zeptat kdo je Rudy a už by po něm šli.

„Rudy, ty jsi hrozný chudák. Je vidět, že v tvé domácnosti schází ženská ruka. Jinak se ti také může klidně stát, že na to své počítačové maniactví jednoho krásného dne zajdeš.”

„No vidíš, zrovna to samé jsem si myslel, tak jsem s tím měl v plánu něco udělat, a ty jsi mi dala košem.”

Po silnici se řítilo auto se zapnutými dálkovými reflektory, které je oslnily. U Elvise s kvílením pneumatik zastavilo a vyskočil z něho namakaný plešoun.

„Zlato, co se děje? Ten voprud tě obtěžuje?”

„Ne, to je náš zákazník. Jen jsme si povídali. Měj se, Rudy.”

„Ty taky.” Děvko. Díval se za nimi. Měla na sobě zase krátkou sukni, kozačky nad kolena, kožesinovou krátkou bundičku a houpavým krokem se přenesla ke dveřím auta, které jí ten maník otevřel. Když je přibouchl, otočil se po Rudym a obloukem vyplivl žvýkačku, která přistála kousek od jeho nohou.

Rudy si vryl do paměti poznávací značku. Čubka. Ta mu za chvíli dá. Možná jí stáhne kalhotky ještě v autě - jestli pod tím vůbec nějaké má. Musí si o tom frajírkoví něco zjistit. Vypadá jako vyhazovač z bordelu nebo nějakého podřadného pajzlu.

Rudy se usadil v autě, ruce položil na volant, prsty do něho bubnoval a přemýšlel, co udělá. Když mu to nevyšlo s touhle děvkou, možná to bylo znamení, že by se měl dneska už věnovat něčemu jinému. Ale ještě se projede po ulicích Steinachu - co kdyby... náhoda přece přeje připraveným.